

Arrest

**nr. 106 984 van 19 juli 2013
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat S. MICHOLT en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 14 mei 2011 en heeft zich twee dagen later vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 8 juni 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 28 maart 2012.

1.3. Op 28 februari 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 1 maart 2013 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, te behoren tot de etnische groep der Tadzjiken, en geboren te zijn in Peshawar, Pakistan. Op vijftienjarige leeftijd in 1382 (2003-2004 volgens de Gregoriaanse kalender), verhuisde u naar het dorp Gumaran, gelegen in het district Mohammad Agha in de provincie Logar. In 1387 (2008 volgens de Gregoriaanse kalender) trok u voor ongeveer een jaar naar Kabul. U ging tot de zevende graad naar school en bent ongehuwd.

Vanaf jawza 1387 tot qaus 1387 (mei 2008 tot november 2008 volgens de Gregoriaanse kalender) werkte uw broer als vertaler voor de Italiaanse troepen in Kabul en in Sarobi. In Logar ontvingen de mensen een waarschuwingsbrief van de Taliban of van Hezbi islami dat er niet mocht worden samengewerkt met de Afghaanse autoriteiten of met buitenlandse troepen. Voor jullie veiligheid verhuisde uw vader samen met zijn gezin van Logar naar Kabul. Na enkele maanden ontving uw broer opnieuw een dreigbrief met de eis zijn werkzaamheden te stoppen. Hij bleef echter werken, omdat jullie dachten dat jullie in Kabul veilig waren. Ongeveer 2,5 maand later was uw broer niet meer op zijn werk aangekomen na een bezoekje aan jullie thuis. Uw vader diende daarop een klacht in bij de politie. Omdat hij echter niet zeker was dat de politie iets kon doen, verzamelde uw vader enkele ouderen uit Logar. Die vertelde hij dat hij wist wie er achter de verdwijning van uw broer zat. Enkele dagen nadien werd uw vader echter vermoord in zijn houtwinkel in Tank Logar Regio. Uit vrees dat ook u zou worden vermoord, vluchtte u de dag na uw vaders begrafenis weg naar Pakistan.

Op het eind van 1387 (2008-2009 volgens de Gregoriaanse kalender) heeft u Afghanistan verlaten. Op 16 mei 2011 vroeg u asiel aan in België.

Bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreest u problemen met de Taliban of van Hezbi islami.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legt u uw taskara (Afghaans identiteitskaart) neer, die van uw vader en zijn rijbewijs, twee appreciatiebrieven van uw broers werkgever, en een Pakistaanse eetkaart.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen en de door u voorgelegde documenten dient te worden geconcludeerd dat u geen ernstige elementen aanbrengt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in uw land van herkomst in de zin van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, gewijzigd door het Protocol van New York van 31 januari 1967 (verder: de Vluchtelingenconventie). U hebt evenmin ernstige elementen aangebracht die erop wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 a, b of c van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 in verband met de subsidiaire bescherming.

Er dient namelijk te worden vastgesteld dat u weinig geloofwaardige en incoherente verklaringen heeft afgelegd over uw problemen in Afghanistan waardoor er niet langer geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen hieromtrent. Daardoor kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw vluchtrelaas, die rechtstreeks gelinkt zijn aan deze activiteiten.

Vooreerst bent u er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat uw broer actief was als vertaler voor de Italiaanse troepen in Kabul en Sarobi en dit zagezegd van jawza 1387 tot qaus 1387 (mei 2008 tot november 2008 volgens de Gregoriaanse kalender). Aangezien u uw vlucht uit Afghanistan direct linkt aan het werk van uw broer en diens vervolging hierdoor, wordt de geloofwaardigheid voor uw persoonlijke vrees hierdoor ernstig gefnuikt. Zo moet worden vastgesteld dat u helemaal niet kan uitweiden over diens werkzaamheden als vertaler (CGVS, p. 8). Alhoewel u weet dat hij ook op missies moest, weet u niet wat zijn takenpallet dan was. Daarnaast is het bevreemdend dat u verklaart dat uw broer aanvankelijk in Camp Invictia gestationeerd was en nadien werd overgeplaatst naar Camp Torga in Sarobi (CGVS, p. 7). Om dit te staven legt u een appreciatiebrief neer uit Camp Invictia waarin uw broers werkzaamheden tijdens een operatie van 12 juni tot 24 augustus 2008 worden geprezen (Stuk 2). Volgens uw beweringen zou hij dan na 24 augustus hebben gewerkt in Sarobi. Merkwaardig is dan ook dat u beweert dat uw broer steeds met Italianen heeft gewerkt (CGVS, p. 7). Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt, namen de Franse troepen het in Sarobi reeds op 6 augustus 2008 over van de Italiaanse troepen. Vreemd is dan ook dat u hier geen kennis over heeft en zelfs niet weet of er andere nationaliteiten werkzaam waren in Sarobi behalve

Italianen (CGVS, p. 9). Zeker omdat er op 18 augustus zelfs 10 Franse soldaten het leven lieten bij een aanval van de Taliban in Sarobi. Dat u dan niet weet dat er andere nationaliteiten waren gestationeerd in Sarobi en of er aanvallen plaatsvonden in de periode dat uw broer er werkzaam was, is weinig plausibel (CGVS, p. 9). Ook opmerkelijk is dat u het antwoord schuldig moet blijven op heel wat basisvragen als wat de naam van de eenheid was waar hij werkzaam voor was, wat de naam van zijn overste was en hoe enkele van zijn Afghaanse én Italiaanse collega's heetten (CGVS, p. 7). Uw argument dat uw broer nooit iets vertelde over zijn werkzaamheden, noch thuis noch aan de telefoon, klinkt weinig geloofwaardig. Van een broer mag worden verwacht dat hij meer informatie kan geven over de jobinhoud van zijn broer. Te meer omdat zijn job een rechtstreekse impact had op de veiligheid en maatschappelijke positie van uw gezin. Bovendien zijn jullie zelfs omwille van zijn job verhuisd naar Kabul (CGVS, p. 12). De vaststelling dat u amper kan uitweiden over uw broers werk én dat u foutieve informatie geeft, leidt er dan ook toe dat er heel wat vragen kunnen worden gesteld bij de verdwijning van uw broer en desgevallend bij de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Vervolgens bent u er ook niet in geslaagd aannemelijk te maken dat uw broer ontvoerd werd of uw vader vermoord. Ten eerste is uw kennis over diens ontvoering nihil. Zo heeft u er helemaal geen idee van wie achter de ontvoering van uw broer zou zitten, de Taliban of Hezbi islami (CGVS, p. 14). Nochtans beweert u dat uw vader u vertelde te weten wie achter de ontvoering zat (CGVS, p. 15). Het is dan ook vreemd dat hij u niet zou hebben verteld wie dat dan wel was (CGVS, p. 14). Wanneer u wordt geconfronteerd met deze bevreemding, haalt u plots aan dat uw vader bluffpoker speelde met die ouderen om hen te doen denken dat hij het wist om op die manier een reactie los te weken (CGVS, p. 18). Deze verklaring is echter inconsistent met uw eerdere verklaringen dat uw vader effectief wist wie de daders waren. Bovendien lijkt het weinig plausibel dat een van de tien ouderen waarmee uw vader sprak (CGVS, p. 19) hem zou laten vermoorden. Daarmee maakt die ene oudere zich wel heel verdacht, wat weinig waarschijnlijk lijkt. Voor de politie is het namelijk makkelijker tien concrete personen te ondervragen dan anonieme daders te gaan opsporen. De vaststelling dat u oppervlakkig en inconsistent bent, doet vragen rijzen bij de geloofwaardigheid over de ontvoering van uw broer. Er kan dan ook weinig geloof worden gehecht aan de moord op uw vader die daaraan verbonden zou zijn, die op zich weinig plausibel overkomt.

Tot slot moet worden opgemerkt dat u persoonlijk geen enkel dreiging heeft ondervonden. De twee gebeurtenissen die u linkt voorafgaand aan uw vlucht hebben helemaal geen betrekking op u. Uw broer zou namelijk zijn ontvoerd omwille van zijn werkzaamheden, uw vader omwille van zijn publieke uitingen dat hij de daders kende (CGVS, p. 12). Nooit ofte nimmer bent u in aanraking gekomen met de daders. In die zin is het ook bevreemdend dat uw neef of schoonbroer in Afghanistan sinds uw vertrek niets meer hebben gehoord van de zogenaamde daders (CGVS, p. 15). Indien de feiten daadwerkelijk zouden hebben plaatsgevonden lijkt het weinig plausibel dat er sinds uw vlucht geen nieuws meer over uw broer dan wel over de moordenaars van uw vader te rapen viel. Het is dan ook weinig geloofwaardig dat dit in uw geval niet zo is.

Uw uiterst ongeloofwaardige en incoherente antwoorden laten dus niet langer toe om geloof te hechten aan uw verklaring dat u moet vrezen voor de Taliban. Gezien deze ingeroepen vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn bevonden, kunnen zij geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de Vluchtelingenconventie of de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging hebt in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

U bracht geen andere feiten aan die een gegronde vrees voor vervolging uitmaken in de zin van de Vluchtelingenconventie of die zwaarwegende gronden uitmaken om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook, zoals bepaald in art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet, een beschermingsstatus krijgen op basis van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. U verklaart uit de provincie Logar afkomstig te zijn. Momenteel lopen burgers in de provincie Logar een reëel risico op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. **U kunt de onveilige situatie in de provincie Logar echter vermijden door u te vestigen in Kabul.**

Bij evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkbaar verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisereerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

*Voor wat betreft de redelijkheid van een intern vluchtalternatief dient verder te worden opgemerkt dat, volgens het UNHCR, voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) vervalt indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (zie informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier). Op basis van uw verklaringen concludeert het CGVS dan ook dat u als volwassen man in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief te vinden in de stad Kabul. U bent een volwassen alleenstaande man (CGVS, p. 2-3) die tot de etnische groep der Tadzjiken behoort (CGVS, p. 4), een etnie die in Kabul ruim vertegenwoordigd is. Met zowel Pashtou als Dari (CGVS, p. 4) spreekt u beide landstalen van Afghanistan. Ook bent u tot de zevende graad naar school geweest (Vragenlijst CGVS, p. 1). Daarenboven heeft u zelf een klein jaar in Kabul verbleven (CGVS, p. 3) en heeft u er nog steeds familiebanden doordat uw zus Atifa, waarmee u nog in contact staat sinds u in België bent, er woonachtig is (CGVS, p. 4). Er kan dan ook redelijkerwijs worden aangenomen dat u het reilen en zeilen in de stad Kabul kent. Ook toonde u als volwassene het initiatief en het vermogen om in moeilijke omstandigheden naar een Westers land te reizen. En dient dan ook te worden besloten dat de stad Kabul een alternatief kan vormen voor uw terugkeer naar de provincie Logar en dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kon, en bij een terugkeer naar Afghanistan, kan onttrekken door zich in de hoofdstad te vestigen. **Er kan dan ook redelijkerwijs besloten worden dat u zich bij terugkeer naar Afghanistan kunt vestigen in de stad Kabul.***

De door u voorgelegde documenten zijn niet van aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw taskara, die van uw vader, zijn rijbewijs en uw Pakistane eetskaart zeggen enkel iets over uw identiteit, die in deze beslissing niet in twijfel wordt getrokken. In verband met de twee appreciatiebrieven van uw broers werkgever dient te worden opgemerkt dat dergelijke documenten enkel als bewijs kunnen worden aanvaard voor zover ze gedragen wordt door plausibele en geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier, zoals hierboven werd vastgesteld, niet het geval is. Daarbij dient ook te worden opgemerkt dat de documenten die u voorlegt, uiterst fraudegevoelig zijn. Deze documenten kunnen op zeer eenvoudige wijze worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven en er is geen mogelijkheid om er de authenticiteit van na te gaan. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat de betrouwbaarheid van Afgaanse documenten in het algemeen erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept werd in bijlage aan het administratief dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: vluchtelingenverdrag) en van de materiële motiveringsplicht, “minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

“IN RECHTE eerste middel

Schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet;

Schending van artikel IA van het Verdrag van Genève;

Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag (Genève, 1951) definieert het begrip vluchteling. De vier elementen van deze definitie zijn de volgende:

1) zich buiten het land van herkomst bevinden;

2) een gegronde vrees voor vervolging hebben;

3) “omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging”.

4) de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen.

Deze elementen toegepast op verzoekers:

1) zich buiten het land van herkomst bevinden

Verzoeker bevindt zich hier in België, waar hij zijn huidige aanvraag tot asiel heeft ingediend op 16 mei 2011.

2) een gegronde vrees voor vervolging hebben

Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad (Vanheule D., Vluchtelingen, Overzicht, Mys & Breesch, Gent, 1999, o.e., 21-22).

Op basis van de verklaringen van verzoeker wordt door verweerster geconcludeerd dat hij geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft kunnen aantonen. Immers, volgens verweerster zouden de verklaring van verzoeker met betrekking tot de gebeurtenissen die aanleiding hebben gegeven tot zijn vertrek uit Afghanistan onvoldoende aantonen dat verzoeker vervolging riskeert omwille van één van de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Dit strookt evenwel niet met de werkelijkheid. Verweerster gaat uit van de verkeerde veronderstellingen. Uit wat volgt zal blijken dat verzoeker wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging hebben en dat hij geen andere keuze had dan het land van herkomst te verlaten.

Activiteiten van de broer van verzoeker als vertaler

Verweerster stelt vast dat verzoeker heel weinig heeft kunnen uitweiden over z'n broers werk. Verzoeker heeft tijdens het verhoor heel wat informatie kunnen geven over het werk van z'n broer: welke periode hij voor hen gewerkt heeft, in welke kampen hij gestationeerd was, waar z'n broer Engels leerde, hoe hij aan de job geraakt was, hoe de examens verliepen...

"Uw broer werkte voor de Italianen?"

Ja.

Van welke tijd tot welke tijd?

Van jauza, derde maand, 1387 tot quas, 9de maand, van 1387.

Kwam hij soms naar huis in die periode?

Ja iedere 15 dagen.

Waar was hij gestationeerd?

In het begin in Kaboel, Puli charchi, en dan getransfereerd Naar Sarobi.

In kaboel werkte hij ook voor de Italianen?

Ja, Puli Charchi is deel Kaboel.

(...)

In Puli charchi, wat was de naam van de basis, het kamp?

Enviktia.

En in Sarobi?

Torga kamp.

(...)

Waar leerde uw broer Engels?

Hij volgde lessen in Peshawar, in herkat kamp.

(j)

Hoe geraakt uw broer aan die job?

Hij had een vriend van Pakistan, Noor Wali, die van Wardak provincie was die voor RA werkte. Via hem kon hij die job verkrijgen.

(...)

Kan u mij vertellen over het examen dat hij moest doen?

Er waren hekkens waar hij heen moest, daar waren Pashouten die zijn Pashtou testen, de tweede poort spraken ze Dari, als een persoon die twee talen sprak was een derde poort waar de Italianen zijn Engels testten.

Dat examen, waar vond datplaats?

In Puli charchi."

(administratief dossier van verweerster, verhoor van verzoeker, p. 7-9)

- Ontvoerins broer en dood vader

Volgens verweerster was verzoeker oppervlakkig en inconsistent over de ontvoering van z'n broer en de moord op z'n vader.

Verzoeker kon heel wat details geven over de moord op z'n vader en hoe deze de identiteit van de ontvoerders probeerde te achterhalen.

"Waarom ging hij dan naar districtchef van Logar?"

Omdat poitie niets tegen Taliban of Hezbi slami kon doen, daarom dat mijn vader lokale ouderen en district overheid raadpleegde.

Wat is de naam van de lokale ouderen?

Shahwali van Ahzahshai dorp, in verleden was hij districtchef van Moghammad Agha. Ook de mallik, commandant Shahwali Abdul Raheem Zai.

Wie was voor Abdul Hameed Hamid de districtchef?

Of Neimat of Bismillah."

(administratief dossier van verweerster, verhoor van verzoeker, p. 13)

De vader van verzoeker werd vermoord bij de houthandel. Dorpelingen die daar winkels hadden hebben verzoeker op de hoogte gebracht. Deze heeft dan na de moord aangifte gedaan bij de poitie, samen met die getuigen.

"Op zijn begrafenis, heeft u geruchten gehoord wie hem vermoord heeft?"

Sommigen ooggetuigen zeiden tegen poitie dat er 4 mensen op 2 bromfietsen kwamen en ze hoorden schoten en na 2 min keerden die terug in richting Logar. De burens belden ook mijn neef die een verwinkel had naast die tank. In Kaboel, dichtbij Shah Shaheed regio in Kaboel."

(administratief dossier van verweerster, verhoor van verzoeker, p. 17)

- Persoonlijke dreieine

Volgens verweerster hebben de twee gebeevutenissen geen betrekking op verzoeker.

Verzoeker en z'n familie zijn moeten vluchten omwille van de activiteiten van z'n broer. De vader is vermoord omdat hij op zoek ging naar de ontvoerders van z'n broer en omdat hij tegen de districtsraad liet vallen dat hij wist wie de ontvoerders waren.

Logischerwijze kunnen de ontvoeders nu ook vennoeden dat verzoeker weet wie de ontvoeders zijn aangezien z'n vader hem dit kan verteld hebben. Verzoeker weet dit niet want z'n vader wist het ook niet. Deze zei enkel dat hij wist wie de ontvoeders waren in de hoop dat ze hem zouden contacteren en losgeld vragen. In de plaats daarvan werd hij onmiddellijk vermoord.

"Wat vreest u in Afghanistan mocht u moeten terugkeren?"

Omdat mijn vader werd vermoord door 1 opmerking tegen mensen dat hij wist wie broer ontvoerd hadden, en de mensen dachten dat ook wij wisten wie erachter zat, dat is waarom we Afghanistan verlieten.

Waarom denkt u dat ook de mensen denken dat u dat weet?

Omdat ik de zoon van mijn vader was, en ze dachten dat mijn vader daar tegen zijn familie over gepraat had."

Waarom denkt u dat uw vader wist wie u broer ontvoerd had?

Mijn vader maakte deze opmerking omdat als hij daarover zou vertellen misschien deze mensen zouden denken dat mijn vader het wist en dat ze een andere reactie zouden hebben en geld zouden vragen. Het was een manier om hun identiteit te weten te komen. In Afghanistan discussieren vaders deze zaken met familieleden. En mensen dachten dat.

Waarom deed hij dat dan niet met u als het algemeen gebruik is?

Hij zei dat tegen mij waarom hij die opmerking maakte. "

(administratief dossier van verweerster, verhoor van verzoeker, p. 18)

3) omwille van ras. religie. nationaliteit. behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging

Volgens de Raad van State en de heersende rechtsleer:

'Ook de persoon die, alhoewel zelf geenszins politiek actief, aantoonde dat hij of zij het slachtoffer wordt of dreigt te worden van een vervolging die duidelijk geïnspireerd is door politieke motieven, zou kunnen worden erkend. Het is evenmin noodzakelijk dat de asielzoeker zelf politiek is geëngageerd geweest om het voorwerp van vervolging uit te maken o.w.v. ras of van bepaalde sociale groep'

(Van Heule D., o.c., nr. 103 en R.v.St. nr. 66634, 9/6/1997, R.i.V. 1997, afl. 4,20).

Bovendien moeten de stavingsfeiten enkel betrekking hebben op de asielzoeker persoonlijk. Minstens zal het cumulatief effect van de inbreuken als vervolging moeten aanzien worden (CPRR (2° kamer) nr. F069, 4 maart 1992, gecit. bij Van Heule D., o.c., nr. 60).

Verzoeker wordt gevisieerd door terroristische groeperingen omdat zijn broer als tolk werkte voor de Italianen. Z'n broer verdween en z'n vader werd vermoord omwille van dezelfde reden. Verzoeker vreest dat diezelfde moordenaars ook achter hem zullen komen omdat z'n vader hem zou kunnen gezegd hebben wie de ontvoeders waren.

4. de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen.

Volgens de heersende rechtsleer:

"De asielzoeker zal moeten aannemelijk maken dat de autoriteiten op de hoogte zijn van zijn of haar politieke overtuiging of hem of haar een politieke overtuiging toeschrijven, dat die overtuiging door de overheid niet wordt getolereerd; en dat hij of zij gezien de situatie in het land van herkomst gegronde reden heeft te vrezen voor vervolging wegens die politieke overtuiging"

(Van Heule D., o.e., nr. 105).

"Traditioneel aanvaardde rechtspraak en rechtsleer dat deze onmogelijkheid het gevolg kan zijn van het actieve optreden door de overheden in het land van herkomst omdat zij de vervolgende partij zijn, of omdat zij de bescherming juridisch offeitelijk hebben opgeheven. Anderzijds kan zij voortvloeien uit het feit dat de overheid in de onmogelijkheid verkeert om bescherming te bieden, ook al zou zij dat willen "

(Van Heule D., o.e., nr. 106, zie ook Handbook on procedures and Criteria for determining refugee status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating tot the Status of Refugees, UNHCR 1979, reedited, Geneva, January 1992, nr. 97 - 100).

Voor verzoeker is het onmogelijk om de bescherming van de Afghaanse autoriteiten in te roepen.

De Afghaanse autoriteiten zijn niet in staat zichzelf te beschermen. In de provincie Logar is de overheid niet opgewassen tegen dergelijke groeperingen."

2.2. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van artikel 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet, van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: kwalificatierichtlijn), van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: richtlijn 2011/95/EU), van het zorgvuldigheidsbeginsel, het fair-play beginsel en

van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

Verzoeker stelt dat artikel 49/3 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de asielinstanties automatisch een onderzoek naar bijkomende bescherming voeren, dat de term ‘asielaanvraag’ beide aspecten dekt, dat het onderzoek naar de klassieke vluchtelingenstatus wel voorrang behoudt. Verzoeker wijst erop dat niet wordt getwijfeld aan zijn identiteit, noch aan zijn afkomst uit de provincie Logar in Afghanistan en stelt vast dat het volgens de verwerende partij niet veilig is voor burgers in de provincie Logar. Hij voert aan dat volledig ten onrechte wordt geoordeeld dat hij zich in Kabul zou kunnen vestigen. Verzoeker verwijst naar artikel 8 van de kwalificatierichtlijn die de mogelijkheid stipuleert voor staten om een intern vluchtalternatief in hun wetgeving op te nemen en wijst erop dat dit in België gebeurde door artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet, waarna hij het desbetreffende artikel citeert. Betreffende de beoordeling van de aanwezige omstandigheden wordt, zo stelt verzoeker, in de parlementaire voorbereiding uitdrukkelijk gewezen dat rekening dient te worden gehouden met de situatie op vlak van de mensenrechten aanwezig in het deel waar men naartoe wil repatriëren en dit op het ogenblik waarop men de beslissing neemt, waarna verzoeker enkele zinnen uit de voorbereidingen citeert. Verzoeker vervolgt dat artikel 8 van de richtlijn 2011/95/EU daarenboven herhaalt dat dient te worden gekeken naar het feit of men redelijkerwijze kan verwachten dat men zich in het desbetreffende deel kan vestigen en dat hierbij nauwkeurige en actuele informatie dient te worden gebruikt afkomstig uit relevante bronnen. Verzoeker meent dat het Commissariaat-generaal de algemene situatie op het vlak van de mensenrechten voor asielzoekers die terugkeren in Kabul negeert en daarbij de geciteerde informatie op een foutieve manier hanteert. Zo wordt in de bestreden beslissing gesteld dat jonge mannen in de steden sowieso geen nood hebben aan hun sociaal netwerk, hetgeen te lezen zou zijn in de *“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum- Seekers from Afghanistan”*. In een door verzoeker hieruit geciteerde passage in het Engels op pagina 40 van het voornoemde document kan men volgens verzoeker lezen dat men het intern vluchtalternatief als bestaand kan voorhouden indien een sociaal netwerk aanwezig is in de regio waarnaar men zal verwijzen en dat in bepaalde omstandigheden er voor alleenstaande mannen inderdaad een mogelijkheid kan zijn in bepaalde steden om te overleven doch dit dient men te motiveren zaak per zaak gezien de massale toestroom van migratie niet lijkt te stoppen door de voortdurende toestand van de oorlog die er is geweest. Verzoeker stelt dat dit vermoedelijk de passage is waarop de verwerende partij zich baseerde, hoewel hij dit niet met zekerheid kan weten gezien de verwerende partij nalaat de door haar gebruikte informatie volledig en correct te citeren. Verzoeker meent dan ook dat dit grote implicaties heeft voor de opbouw van zijn verdediging, gezien hij dient te gissen naar de door de verwerende partij gehanteerde passage, dat dit allerminst strookt met het beginsel van fair-play. Volgens verzoeker vervalt de nood aan traditionele beschermingsmechanismen voor alleenstaande mannen in steden dus geenszins. UNHCR maakt immers duidelijk dat dit enkel in bepaalde gevallen zo zou kunnen zijn en dat men in ieder geval een persoonlijke afweging dient te maken, hetgeen in de bestreden beslissing geenszins is gebeurd aldus verzoeker. Hij vervolgt dat in eerste instantie in de voornoemde guidelines verwezen wordt naar de principes vooruitgezet door de UNCHR in de *‘Principes directeurs sur la protection internationale no. 4: “La possibilité de fuite ou de réinstallation interne” dans le cadre de l’application de l’article 1, A(2) de la Convention de 1951 et/ou du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés’* van 23 juli 2003, dat de principes hierin uiteengezet stellen dat de beoordeling sowieso geval per geval dient te gebeuren en men ook het begrip ‘redelijkerwijze verwacht kan worden’ verduidelijkt, hetgeen ook naar voren komt in artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet, waarna verzoeker de desbetreffende zinnen uit het voornoemde document citeert. Hij vervolgt dat een binnenlands vluchtalternatief enkel voorhanden zal zijn indien de asielzoeker daadwerkelijk beroep had kunnen doen op de alternatieve binnenlandse bescherming en indien deze bescherming ook betekenisvol is. Hierbij is een beoordeling van de mensenrechtensituatie en van de sociaal-economische situatie in de desbetreffende regio op het moment van de beoordeling belangrijk, wat volgens verzoeker evenmin gebeurd is door de verwerende partij. Verzoeker stelt dat de verwerende partij geen afweging heeft gemaakt van het feit dat hij enkel een zus wonen heeft in Kabul maar dat deze niet in de mogelijkheid is om hem op te vangen aangezien zij zelf amper rond komt. Gelet op de sociaal-economische factoren evenals de toestand van de mensenrechten voor alleenstaande mannelijke asielzoekers, meent verzoeker dat men zich niet (redelijkerwijze) in de stad Kabul kan vestigen aangezien zij daar in een uiterst preciaire situatie terecht komen. Volgens verzoeker kan de stad Kabul op huidig moment de toevloed geenszins aan en doen er zich schrijnende situaties voor. Het Commissariaat-generaal houdt volgens hem geen rekening met deze actualiteit, waarna hij verschillende paragrafen citeert uit stuk 13, 14 en 15 (zie bovenstaand). Vervolgens stelt verzoeker, betreffende de persoonlijke omstandigheden waarop de verwerende partij zich baseert, dat hij allerminst een sociaal netwerk heeft in Kabul waar hij op kan terugvallen. Verzoeker meent nog dat het feit dat hij

in Kabul kan overleven niet relevant is aangezien hij er geen beroep kan doen op een opvang die voldoet aan de voorwaarden van de mensenrechten.

2.3. In een derde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de kwalificatierichtlijn, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van richtlijn 2011/95/EU en van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”.

Verzoeker meent dat *in casu* de commissaris-generaal ten onrechte de veiligheidssituatie in Kabul beoordeelde, maar verdedigt hij zich volledigheidshalve ook op dit argument van de verwerende partij. Na citering van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, argumenteert verzoeker dat de veiligheidssituatie in Kabul op heden allesbehalve veilig is te noemen. Na de vermelding van een alinea uit de bestreden beslissing aangaande de veiligheidssituatie in Kabul, laakt verzoeker dat het Commissariaat-generaal het risico voor burgers in Kabul tracht te ontkennen door te stellen dat enkel ‘high profile’ doelwitten worden gevisieerd en voornoemde geheel ten onrechte stelt dat het geweld in Kabul slechts een uiterst beperkte impact heeft op het leven van de gewone burger en hij betoogt in dit verband dat hoewel de gewone Afghaanse burgers misschien niet het doelwit van de acties zijn, zij hier wel het slachtoffer van zijn. Verzoeker vervolgt dat objectieve informatie aantoont dat dit geenszins klopt met de realiteit, dat er tot op heden nog steeds aanvallen en veiligheidsincidenten zijn in Kabul zodat de veiligheidssituatie er allerminst stabiel kan genoemd worden en het geenszins uitgesloten is dat er burgerslachtoffers vallen. Objectieve bronnen tonen, volgens verzoeker, aan dat het aantal slachtoffers onder de burgers nog steeds zeer hoog is en dat in de provincie Kabul veiligheidsincidenten gaande van bombardementen, ontvoeringen, zelfmoordaanslagen, moord etc. bijna dagelijks voorkomen. Ter staving van zijn betoog citeert verzoeker uitvoerig uit de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde rapporten en artikels met betrekking tot de veiligheidssituatie in Kabul. Voorts wijst verzoeker erop dat naast het reële risico dat de gewone burger het slachtoffer wordt van het algemeen gewapend conflict in geheel Afghanistan overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, tevens het risico op menonwaardige behandelingen in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet hoog is vermits de broodnodige humanitaire hulp beperkt blijft. Volgens verzoeker is de interpretatie van de verwerende partij van de subsidiaire bescherming te beperkt en focust het Commissariaat-generaal zich op de aanwezigheid van een aanhoudend gewapend conflict in een regio teneinde al dan niet de subsidiaire bescherming toe te kennen en worden de humanitaire gevolgen die een gewapend conflict met zich meebrengt verwaarloosd. Ook al neemt de ernst van het gewapend conflict in een bepaalde regio af, het geweld blijft sluimeren en de levensomstandigheden blijven menonwaardig, aldus nog verzoeker. Verzoeker vervolgt dat opbouw een werk van lange adem is en dat zolang de veiligheidssituatie in de omliggende regio's niet verbeterd, adequate en nodige humanitaire hulp uitblijft. Hij poneert ook nog dat de vrees dat de terugtrekking van de buitenlandse troepen zal omslaan in een burgeroorlog steun vindt in de huidige veiligheidssituatie, die allerminst stabiel te noemen is. Verzoeker herhaalt tenslotte dat hoewel de verwerende partij wenst te verkopen dat Kabul een ‘veilige’ provincie is, er in de Afghaanse hoofdstad en omliggende gebieden nog steeds op geregelde basis veiligheidsincidenten zijn en dat bij deze incidenten slachtoffers onder de burgers en de buitenlanders vallen, dat de verwerende partij in wezen blind is voor deze werkelijkheid.

Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift in hoofdorde de bestreden beslissing te vernietigen en te hervormen en hem het statuut van vluchteling toe te kennen, minstens de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek en in ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en te hervormen en hem subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.4. Als bijlage aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker:

- Stuk 3: ‘Achtergrondfiche Afghanistan’, Vluchtelingenwerk Vlaanderen, november 2012
- Stuk 4: ‘Afghanistan: Mid-Year Report 2012, protection of civilians in armed conflict’, UNHCR, juli 2012
- Stuk 5: ‘August ‘second deadliest month’ for Afghan civilians’, UN, Agence France – Presse, 21 september 2012
- Stuk 6 : ‘Algemeen ambtsbericht Afghanistan’, Rijksoverheid.nl, juli 2012
- Stuk 7: ‘Lenteoffensief taliban na één dag al ten einde’, Het Nieuwsblad, 16 april 2012
- Stuk 8: ‘Zelfmoordaanslag schrikt Kaboel op na vertrek Obama’, Het Nieuwsblad, 2 mei 2012
- Stuk 9: ‘Afghaanse burgers gedood bij bomaanslag’, Het Nieuwsblad, 7 augustus 2012
- Stuk 10: Nieuwsblad.be, ‘Aanslag op Amerikaanse basis in Kaboel’, 17 december 2012

- Stuk 11: De Standaard, 'Aanslag als signaal naar VS-minister', 9 maart 2013
- Stuk 12: De Standaard, 'Negen doden bij zelfmoordaanslag in Kaboel', 9 maart 2013
- Stuk 13: Danish immigration Service 'Afghanistan country of origin information for use in the asylum determination process', Kopenhagen, mei 2012
- Stuk 14: IPS, 'Afghaanse vluchtelingen zijn vreemden in eigen land', 9 januari 2013
- Stuk 15: The guardian, 'Afghan refugees abandoned by their own government, report finds', 23 februari 2012
- Stuk 16: UNHCR, 'UNHCR eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan', 17 december 2010, p. 40
- Stuk 17: UNHCR in de 'Principes directeurs sur la protection internationale no. 4' : 'La possibilité de fuite ou de réinstallation interne' dans le cadre de l'application de l'article 1, A (2) de la Convention de 1951 et/ou du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés, 23 juli 2003

2.5. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop.

2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De ongelooftwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongelooftwaardige verklaringen.

2.7. De Raad wijst er ook op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354).

2.8. De bestreden beslissing, waarbij verzoeker de vluchtelingen- en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, is in de eerste plaats gestoeld op de vaststelling dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat zijn broer actief was als vertaler voor de Italiaanse troepen in Kabul en Sarobi van mei 2008 tot november 2008. De commissaris-generaal motiveerde dienaangaande, op basis van

de verklaringen van verzoeker zoals die blijken uit het gehoorverslag, terecht dat "(...)Aangezien u uw vlucht uit Afghanistan direct linkt aan het werk van uw broer en diens vervolging hierdoor, wordt de geloofwaardigheid voor uw persoonlijke vrees hierdoor ernstig gefnuikt. Zo moet worden vastgesteld dat u helemaal niet kan uitweiden over diens werkzaamheden als vertaler (CGVS, p. 8). Alhoewel u weet dat hij ook op missies moest, weet u niet wat zijn takenpallet dan was. Daarnaast is het bevreemdend dat u verklaart dat uw broer aanvankelijk in Camp Invictia gestationeerd was en nadien werd overgeplaatst naar Camp Torga in Sarobi (CGVS, p. 7). Om dit te staven legt u een appreciatiebrief neer uit Camp Invictia waarin uw broers werkzaamheden tijdens een operatie van 12 juni tot 24 augustus 2008 worden geprezen (Stuk 2). Volgens uw beweringen zou hij dan na 24 augustus hebben gewerkt in Sarobi. Merkwaardig is dan ook dat u beweert dat uw broer steeds met Italianen heeft gewerkt (CGVS, p. 7). Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt, namen de Franse troepen het in Sarobi reeds op 6 augustus 2008 over van de Italiaanse troepen. Vreemd is dan ook dat u hier geen kennis over heeft en zelfs niet weet of er andere nationaliteiten werkzaam waren in Sarobi behalve Italianen (CGVS, p. 9). Zeker omdat er op 18 augustus zelfs 10 Franse soldaten het leven lieten bij een aanval van de Taliban in Sarobi. Dat u dan niet weet dat er andere nationaliteiten waren gestationeerd in Sarobi en of er aanvallen plaatsvonden in de periode dat uw broer er werkzaam was, is weinig plausibel (CGVS, p. 9). Ook opmerkelijk is dat u het antwoord schuldig moet blijven op heel wat basisvragen als wat de naam van de eenheid was waar hij werkzaam voor was, wat de naam van zijn overste was en hoe enkele van zijn Afghaanse én Italiaanse collega's heetten (CGVS, p. 7). Uw argument dat uw broer nooit iets vertelde over zijn werkzaamheden, noch thuis noch aan de telefoon, klinkt weinig geloofwaardig. Van een broer mag worden verwacht dat hij meer informatie kan geven over de jobinhoud van zijn broer. Te meer omdat zijn job een rechtstreekse impact had op de veiligheid en maatschappelijke positie van uw gezin. Bovendien zijn jullie zelfs omwille van zijn job verhuisd naar Kabul (CGVS, p. 12). De vaststelling dat u amper kan uitweiden over uw broers werk én dat u foutieve informatie geeft, leidt er dan ook toe dat er heel wat vragen kunnen worden gesteld bij de verdwijning van uw broer en desgevallend bij de geloofwaardigheid van uw asielmotieven."

Waar verzoeker betreffende de activiteiten van zijn broer als vertaler waarover de verwerende partij vaststelt dat hij heel weinig heeft kunnen uitweiden, meent dat hij tijdens het gehoor heel wat informatie heeft kunnen geven, zoals de periode waarin hij gewerkt heeft, de kampen waar hij gestationeerd was, waar zijn broer Engels leerde, hoe hij aan de job was geraakt en hoe de examens verliepen, waarna hij citeert uit de desbetreffende alinea's van het gehoorverslag, stelt de Raad vast dat verzoeker in weze zijn verklaringen herhaalt doch de concrete motieven van de bestreden beslissing niet weerlegt. In zoverre verzoeker stelt dat hij heel wat informatie (wel) heeft kunnen geven, wijst de Raad erop dat het feit dat verzoeker bepaalde gegevens omtrent de tewerkstelling van zijn broer wel zou weten, niets wijzigt aan de vaststelling van de commissaris-generaal waaruit blijkt dat verzoeker amper kan uitweiden over het werk van zijn broer en dat hij foutieve informatie geeft. Deze vaststellingen opgesomd in de motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, worden door verzoeker, zoals blijkt uit onderhavig arrest, niet met concrete argumenten weerlegd.

2.9. Verder stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal, op basis van de verklaringen van verzoeker die steun vinden in de stukken van het administratief dossier, geheel terecht kon vaststellen dat "Tot slot moet worden opgemerkt dat u persoonlijk geen enkel dreiging heeft ondervonden. De twee gebeurtenissen die u linkt voorafgaand aan uw vlucht hebben helemaal geen betrekking op u. Uw broer zou namelijk zijn ontvoerd omwille van zijn werkzaamheden, uw vader omwille van zijn publieke uitingen dat hij de daders kende (CGVS, p. 12). Nooit ofte nimmer bent u in aanraking gekomen met de daders. In die zin is het ook bevreemdend dat uw neef of schoonbroer in Afghanistan sinds uw vertrek niets meer hebben gehoord van de zogenaamde daders (CGVS, p. 15). Indien de feiten daadwerkelijk zouden hebben plaatsgevonden lijkt het weinig plausibel dat er sinds uw vlucht geen nieuws meer over uw broer dan wel over de moordenaars van uw vader te rapen viel. Het is dan ook weinig geloofwaardig dat dit in uw geval niet zo is."

In zoverre verzoeker dienaangaande stelt dat hij en zijn familie zijn moeten vluchten omwille van de activiteiten van zijn broer, dat zijn vader vermoord is omdat hij op zoek ging naar de ontvoerders van zijn broer en omdat hij tegen de districtraad liet vallen dat hij wist wie de ontvoerders waren, dat hij noch zijn vader wist wie de ontvoerders waren, dat zijn vader enkel zei dat hij wist wie de ontvoerders waren in de hoop dat ze hem zouden contacteren en losgeld vragen, dat in de plaats daarvan hij onmiddellijk vermoord werd, beperkt hij zich tot het louter herhalen van zijn vluchtmotieven. Het louter herhalen van de asielmotieven is niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt aan verzoeker toe om de motieven

van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij, zo wordt vastgesteld, geheel in gebreke blijft.

Waar verzoeker immers dienaangaande enkel nog aangeeft dat de ontvoeders logischerwijze nu ook kunnen vermoeden dat hij weet wie de ontvoeders zijn aangezien zijn vader hem dit kan verteld hebben, beperkt hij zich tot een loutere veronderstelling, doch weerlegt hij de vaststelling van de commissaris-generaal dat hij niet persoonlijk bedreigd werd en dat ook na verzoekers vertrek geen nieuws meer te rapen viel van de ouders, niet.

2.10. Betreffende de door verzoeker tijdens de administratieve procedure neergelegde documenten, stelt de Raad vast dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing dienaangaande niet betwist, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vrees voor vervolging

2.11. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

2.12. Waar verzoeker wijst op het feit dat ook de persoon die, alhoewel zelf geenszins politiek actief, aantoonde dat hij of zij het slachtoffer wordt of dreigt te worden van een vervolging die duidelijk geïnspireerd is door politieke motieven, zou kunnen erkend worden en dat hij geïnterviewd wordt door terroristische groeperingen omdat zijn broer als tolk werkte voor de Italianen, dat zijn broer verdween en zijn vader werd vermoord omwille van dezelfde redenen en hij vreest dat diezelfde moordenaars ook achter hem zullen komen omdat zijn vader hem zou kunnen hebben gezegd wie de ontvoeders waren alsook stelt dat het voor hem onmogelijk is om de bescherming van de Afghaanse autoriteiten in te roepen, dat in de provincie Logar de overheid niet opgewassen is tegen dergelijke groeperingen, wijst de Raad er opnieuw op dat aan verzoekers asielrelaas geen geloof wordt gehecht.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas en verzoeker, zoals blijkt uit bovenstaande uiteenzetting, deze niet kan herstellen, dient geen diepe analyse over het gegrond karakter van verzoekers vrees te geschieden en is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.13. De Raad wijst erop dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De wetgever inspireerde zich voor artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet op artikel 3 van het EVRM (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, 86). Bijgevolg kan voor de interpretatie van voornoemd artikel 48/4 § 2, b) nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) betreffende artikel 3 van het EVRM. Algemeen kan worden gesteld dat ook het Hof het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>RvS 25 september 2002, nr. 110.626).

Gelet op het geheel van de motieven van de bestreden beslissing, welke in voorliggend verzoekschrift niet op dienstige wijze worden ontkracht zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker evenmin aan dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in de doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

De Raad benadrukt dat elke aanvraag voor subsidiaire bescherming individueel moet worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. De loutere verwijzing naar de volgens verzoeker bestaande

situatie in zijn land van herkomst en de stelling dat in Afghanistan het risico op mensenwaardige behandelingen in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet hoog is vermits de levensomstandigheden mensenwaardig blijven en de broodnodige humanitaire hulp beperkt blijft, alsook de argumentatie dat de opbouw een werk van lange adem is en dat zolang de veiligheidssituatie in de omliggende regio's niet verbeterd, de adequate en nodige humanitaire hulp uitblijft, is niet voldoende om aannemelijk te maken dat in hoofde van verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

2.14. Immers, artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Voorts benadrukt de Raad dat uit artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft.

2.15. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dat de stad Kabul een alternatief kan vormen voor verzoekers terugkeer naar de provincie Logar en dat hij zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad te vestigen, dat hij in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen in de stad Kabul, waar blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier voor burgers actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Verzoeker betwist deze motivering en poneert dat hij geen redelijk en veilig vluchtalternatief heeft in Kabul. Met het betoog dat hij enkel een zus wonen heeft in Kabul, doch dat deze niet in de mogelijkheid is om hem op te vangen aangezien zij zelf amper rond komt en hij allerminst een sociaal netwerk heeft in Kabul waar hij op kan terugvallen brengt verzoeker, die voldoende initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, echter geen overtuigende argumenten aan waarom het voor hem onmogelijk is om zich te vestigen in het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in een regio waar geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, zoals bijvoorbeeld in de stad Kabul. Daargelaten de financiële draagkracht van zijn familie, toont verzoeker – blote beweringen en speculaties van zijnentwege buiten beschouwing gelaten – niet aan dat hij als volwassen, gezonde, alleenstaande jongeman die tot de etnische groep der Tadjieken behoort, een entnie die in Kabul ruim vertegenwoordigd is, die de beide landstalen spreekt, en die tot de zevende graad naar school is geweest en waarvan redelijkerwijze kan aangenomen worden dat hij het reilen en zeilen in de stad Kabul kent, nu hij zelf een klein jaar in Kabul heeft verbleven en zijn zus, waarmee hij nog contact heeft sinds hij in België is, er woonachtig is, niet in staat zou zijn om een job uit te oefenen en een woning te vinden in Kabul.

Waar hij nog argumenteert dat rekening dient gehouden te worden met de situatie op het vlak van de mensenrechten aanwezig in het deel waar men naartoe wil repatriëren en dit op het ogenblik waarop men de beslissing neemt, dat alleenstaande mannelijke asielzoekers zich niet (redelijkerwijze) in de stad Kabul kunnen vestigen aangezien zij daar in een uiterst precaire situatie terecht komen gelet op de sociaal-economische situatie evenals de toestand op het vlak van de mensenrechten, dat er zich in de stad Kabul schrijnende situaties voordoen en dat hij er geen beroep kan doen op een opvang die voldoet aan de voorwaarden van de mensenrechten, benadrukt de Raad dat het louter uiten van een dergelijke vrees en de verwijzing naar algemene rapporten en informatie (stukken 13, 14 en 15) niet aantoonde dat verzoeker daadwerkelijk persoonlijk een dergelijk risico loopt. Dit moet steeds *in concreto* worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. Immers maakt verzoeker geenszins aannemelijk

dat hij persoonlijk bij terugkeer naar zijn land van herkomst in de precare sociaal-economische situatie waarnaar hij verwijst, zal terechtkomen.

De Raad wijst er in dit verband nog op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) in de zaak N. tegen Zweden oordeelde dat hoewel er sprake is van serieuze mensenrechtenschendingen in Afghanistan, dit niet automatisch leidt tot schending van artikel 3 EVRM (N. v. Sweden Application no 23505/09), 20 juli 2010, § 52). De mogelijke schending van artikel 3 EVRM dient op individuele basis en aan de hand van de hertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht te worden. Algemeen kan worden gesteld dat ook het EHRM het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoekende partij legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris va Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626).

In acht genomen wat voorafgaat en rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden, kan van hem dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich in Kabul vestigt. Dit klemmt des te meer daar zijn voorgehouden problemen met de Taliban ongeloofwaardig werden bevonden. De loutere ontkenning door verzoeker van dit intern vestigingsalternatief is derhalve niet dienend.

De Raad wijst er in dit verband ook nog op dat ook het EHRM zich niet verzet tegen een intern vestigingsalternatief in Afghanistan. Het Hof oordeelde in de zaak Hussein tegen Zweden (Application no. 10611/09) van 13 oktober 2011 dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief veilig te bereiken moet zijn, toegankelijk moet zijn en de persoon er zich moet kunnen vestigen (zie ook: EHRM *Salah Sheekh tegen Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini tegen Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Hussein tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

In zoverre verzoeker betoogt dat de nood aan traditionele beschermingsmechanismen voor alleenstaande mannen in steden geenszins vervalft, dat UNHCR immers duidelijk maakt dat dit enkel in bepaalde gevallen zo zou kunnen zijn en dat men in ieder geval een persoonlijke afweging dient te maken, en onder verwijzing naar de stukken 16 en 17 wijst op de nood aan een beoordeling geval per geval, wijst de Raad erop dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat wel degelijk op een individuele manier werd gemotiveerd waarom redelijkerwijs kan worden verwacht dat verzoeker zich als alleenstaande jongeman in Kabul kan vestigen om te ontkomen aan de situatie van veralgemeend geweld die in de provincie Logar heerst.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, terecht tot de vaststelling is gekomen dat verzoeker zich in Kabul kan vestigen. Verzoeker kan dan ook niet dienstig verwijzen naar het feit dat het voor burgers in de provincie Logar niet veilig is.

2.16. Wat betreft de veiligheidssituatie in de stad Kabul oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen op basis van de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing (SRB) "Afghanistan" "*Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict*" van 15 juni 2012 en Subject Related Briefing "Afghanistan" "*Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse*" van 11 juli 2012), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers uit de stad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker betwist deze beoordeling van de veiligheidssituatie en betoogt dat er tot op heden nog steeds aanvallen en veiligheidsincidenten zijn in Kabul zodat de veiligheidssituatie er allerminst stabiel kan genoemd worden en het geenszins uitgesloten is dat er burgerslachtoffers vallen.

Wat de veiligheidssituatie in de Afghaanse hoofdstad betreft, oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens recent dat er thans in Kabul geen situatie van willekeurig geweld is die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielzoeker (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*,

20 december 2011, §55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak eveneens op de eerder aangehaalde recente richtsnoer van het UNHCR waaruit onder meer blijkt dat er in Afghanistan een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40).

Uit de actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 13, map Landeninformatie), blijkt dat het geweld in de stad Kabul, die via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is, plaatselijk en niet aanhoudend is en de vorm aanneemt van asymmetrische aanvallen, zodat er geen sprake kan zijn van een conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en dat Kabul onder de effectieve controle van de regering staat.

Hoewel de situatie in Afghanistan in zijn algemeenheid en in de stad Kabul in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier en de door verzoeker bijgebrachte informatie, is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Kabul dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad leest in hoger aangehaalde SRB van 11 juli 2012 dat dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul een 'solide verbetering' vertoont sinds 2009. Volgens de informatie is de verbeterde toestand toe te schrijven aan efficiënt ingrijpen van het Afghaanse leger en politie. Het voornaamste optreden van de AGE's in de hoofdstad bestaat uit moordpogingen op hooggeplaatste regeringsfunctionarissen en voorts proberen ze een atmosfeer te creëren van onveiligheid veeleer dan pogingen te ondernemen om territorium en/of bevolking te controleren. Naast Bamiyan en Pansjir is Kabul een van de eerste provincies waar in juli 2011 een overdracht heeft plaatsgevonden van internationale naar Afghaanse troepen. Alleen in het district Surobi blijven internationale (Franse) troepen actief. In de SRB wordt ook omschreven om welk soort geweld het gaat in de stad Kabul: zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten, (bv. ambassades en overheidsgebouwen, hotels en gasthuizen waar buitenlanders verblijven), en Afghaanse en internationale troepen; er komen ook raketaanvallen voor en er vallen slachtoffers bij occasionele "force protection" incidenten; de stad heeft ook te maken met ontvoeringen van buitenlanders en hooggeplaatste en welgestelde Afghanen of hun familie in ruil voor losgeld maar het aantal kidnappings is eind 2010 sterk teruggeslagen. Wat de geografische spreiding van het geweld in Kabul betreft wordt het volgende gesteld: strategische wegen en drukke invalswegen van en naar de stad vormen een doelwit voor bembommen en bomaanslagen op de talrijke Afghaanse en internationale patrouilles; aanvallen op 'high profile' doelwitten die overwegend in het centrum gelokaliseerd zijn; de meeste aanslagen vinden in bepaalde zones plaats; acties van AGE's in politiedistricten met een weg naar Wardak en Jalalabad; politiedistricten met overheidsgebouwen en ambassades; de vlaktes rond de luchthaven, het westen van de stad en de buurt rond de weg naar Jalalabad zijn de meest geviseerde sites van raketaanvallen; en zelfmoordaanslagen kunnen voorkomen op de weg naar Jalalabad en de luchthaven, en in de wijk Wazir Akbar. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag en het patroon is dat de Taliban duidelijk in de eerste plaats hoge overheidsdiensten, Afghaanse en internationale militairen en hotels waar Westerlingen verblijven, viseert. Het geweld is dus voor het overgrote deel "targetted" (SRB p. 7-9).

Uit de analyse van de veiligheidssituatie stelt de Raad vast dat er in Kabul "asymmetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd en dat er een 'solide verbetering' is sinds 2009, al lijdt de stad wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's) meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen bepaalde risicogroepen (waaronder politie, leger, hoge regeringsfunctionarissen, en buitenlanders). Er wordt actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheids- en/of buitenlandse troepen anderzijds, systematische intimidatie door opstandelingen, gedwongen inlijving bij terroristische organisaties, en gevechten tussen rivaliserende facties. Het geweld in Kabul is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Met het louter betwisten van de inschatting door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in Kabul en de argumentatie dat op heden de veiligheidssituatie allesbehalve veilig is, dat ten onrechte wordt geoordeeld dat het geweld in Kabul slechts een uiterst beperkte impact heeft op het leven van de gewone burger, dat hoewel gewone Afghaanse burgers misschien niet het doelwit zijn van de acties, zij

er wel het slachtoffer van zijn, dat in de provincie Kabul er tot op heden nog steeds aanvallen en veiligheidsincidenten zijn en de veiligheidssituatie er allerminst stabiel kan genoemd worden, dat het niet uitgesloten is dat er burgerslachtoffers vallen, dat objectieve bronnen aantonen dat het aantal burgerslachtoffers nog steeds zeer hoog is en in de provincie Kabul veiligheidsincidenten gaande van bombardementen, ontvoeringen, zelfmoordaanslagen, moord, etc. bijna dagelijks voorkomen, alsook de verwijzing dienaangaande naar de bijgevoegde stukken (stukken 3 tot en met 12), brengt verzoeker geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Uit de door verzoeker in voorliggend verzoekschrift geciteerde persartikelen en rapporten (stukken 3 tot en met 12) en de door hem aangehaalde aanslagen en incidenten kan immers geenszins blijken dat de actuele situatie in Kabul er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch dat de situatie er van dien aard zou zijn dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel. Er wordt weliswaar melding gemaakt van diverse veiligheidsincidenten en aanslagen in 2011, 2012 en 2013 waarbij ook burgerslachtoffers vielen doch hieruit blijkt geen situatie van "open combat", noch wordt melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Verzoeker brengt derhalve geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand in Kabul heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Kabul subsidiaire bescherming toe te kennen. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal duidt er nog niet op dat de informatie en het besluit niet correct zouden zijn. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Kabul gemaakt door de commissaris-generaal. Diens analyse wordt dan ook door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.17. In zoverre verzoeker stelt dat de vrees dat de terugtrekking van de buitenlandse troepen zal omslaan in een burgeroorlog steun vindt in de huidige veiligheidssituatie, die allerminst stabiel te noemen is, beperkt hij zich tot veronderstellingen en speculaties over wat in de toekomst kan gebeuren. Dit volstaat niet om voorgaande vaststellingen betreffende de veiligheidssituatie in Kabul te weerleggen.

2.18. Gelet op de hoger aangehaalde recente internationale rechtspraak en voormelde richtlijn van UNHCR stelt de Raad vast dat, daargelaten de situatie momenteel in zijn verklaarde district van herkomst, verzoeker in Kabul over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker, die geenszins het tegendeel aantoonde, komt dan ook niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.19. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.20. In de mate verzoeker de schending aanvoert van het fair-play beginsel, benadrukt de Raad dat dit beginsel als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat de administratie zich niet van onfatsoenlijke middelen mag bedienen om de burger in het verkrijgen van zijn recht te hinderen door onder meer het achterhouden van relevante gegevens of het verstrekken van onjuiste gegevens, het uitstellen of het niet nemen van beslissingen waarbij de burger belang heeft, het toepassen van een vertragingstactiek

of het handelen met overdreven spoed. Een schending van het beginsel van de "fair play" doet zich dan ook slechts voor als er sprake is van moedwilligheid. In acht genomen wat voorafgaat, kan geenszins worden aangenomen dat voorgaande *in casu* het geval is en verzoeker toont dit evenmin aan.

2.21. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

2.22. Waar verzoeker *in fine* vraagt om minstens de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat slechts hij de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizend dertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER